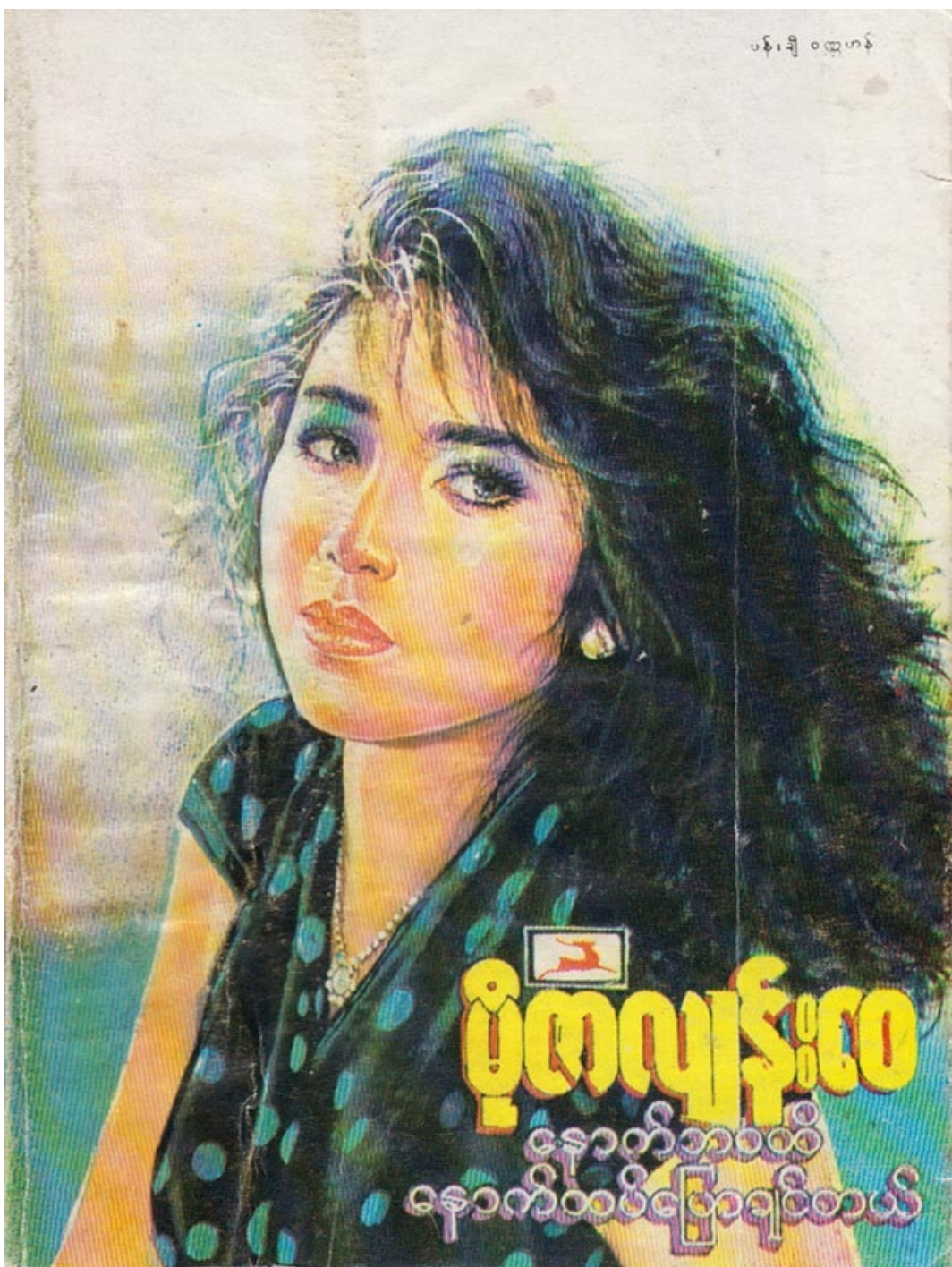




ပုံစာလျှိုးဝေ

နောက်တစ်ဖက်
နောက်တစ်ဖက်ပြောရမိတယ်

“ပန်းချီဆရာကြီးဦးလှဝင်းနဲ့ တွေ့ချင်လို့ပါခင်ဗျာ”

ထက်မြက်အောင်မြင်သော အသံတစ်ခု မေလေးမွန်ကို လာရောက်ထိခတ်သည်။ လက်ထဲက စုတ်တံကိုလှုပ်ရှားမှုက ရပ်နားလိုက်ပြီး အကြည့်ကို စက္ကူကားချပ်ပေါ်က ခွာလိုက်သည်။

မေလေးမွန်ရဲ့မျက်ဝန်းနှင့်ထိတွေ့လိုက်ရသည်က အလွန်သားနား ချောမွေ့သော ရုပ်လက္ခဏာတစ်ခု။ ထိုသူက မေလေးမွန်ထံသို့ တည့်မတ်သောအကြည့်တွေနှင့် ကြည့်နေသည်။ စက္ကန့် အတော်ကြာ ထိုသူရဲ့ ခန့်ညားသောရုပ်ရည်ကို မေလေးမွန်က ငေးမောကြည့်နေသည်။

သူမထံမှအဖြေကို ငုံ့လင့်နေသည်ဆိုတာကို မေ့လျော့မိသွားသည်။ ထိုသူကိုကြည့်ပြီး မေလေးမွန်ရဲ့ နှလုံးသားထဲမှာ လှုပ်ရှားမှုတစ်ခု ပြင်းပြင်းထန်ထန်လေး ဖြစ်သွားသည်။ အတန်ကြာမှ ပြန်ဖြေရမည့် အဖြေကို မေးမိသည်။

“ဆရာကြီး ရှိပါတယ်၊ ခဏ ထိုင်ပါဦးနော်”

ငြိမ့်ညောင်း ချိုသာသည့် သူမ၏ အသံမှာ ထိုသူက နစ်မြော သာမောသွားသည်။ သိပ်ချော သိပ်လှသော မိန်းကလေးတွေရဲ့ စာရင်းမှာမပါသည့် မိန်းကလေးမှာ ဆွဲဆောင်မှုအင်အားတွေတော့ ရှိနေသည်ကို သူသတိထားလိုက်မိပါသည်။

မေလေးမွန် ညွှန်ပြသော ကြိမ်ဆက်တီမှာ သူဝင်ထိုင်လိုက်သည်။ လှပသွယ်လျသော ကိုယ်ခန္ဓာလေးကို သယ်ယူရင်း မေလေးမွန် ထွက်သွားသည်ကို မျက်စိတဆုံး လိုက်ကြည့်နေသည်။

မကြာခင်မှာပဲ စောစောက မိန်းကလေးနှင့်အတူ

အသက်ခြောက်ဆယ်နီးပါးရှိ ၀၀ခန့်ခန့် အမျိုးသားကြီးတစ်ဦး ပါလာသည်။

“ဦးလှဝင်းဆိုတာ ဦးပါပဲ၊ ဘာကိစ္စရှိလို့လဲပြောပါ”

ဦးလှဝင်းက ထိုသူ့ရဲ့ဘေးက ကုလားထိုင်မှာ ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

ပြီးတော့ ... သူ့ကိုယ်သူ မိတ်ဆက်သည်။

“ကျွန်တော့်နာမည် သက်ဇေဦးပါ၊ ကျွန်တော်မေမေရဲ့ ပုံတူပန်းချီကားတစ်ခု အပ်ချင်လို့ပါ”

မေလေးမွန်က ချောမွေ့တည်ကြည်တဲ့ ထိုသူရဲ့အမည်ကို သိရပါပြီ။
ဘာအလုပ်အကိုင် လုပ်သည် မသိသော်လည်း လူချမ်းသာတစ်ယောက်
ဆိုတာကိုတော့ သိနိုင်ပါသည်။

လက်ထဲက စက္ကူအိတ်အတွင်းက ဓာတ်ပုံတစ်ပုံကို ထုတ်ပြနေသည်ကို
အလုပ်လုပ်ရင်းက တစေ့တစောင်း ကြည့်နေသော မေလေးမွန် တွေ့နေရသည်။

“ဒီပုံကို ပုံကြီးချဲ့ပြီး ဆွဲပေးပါဆရာ”

ဦးလှဝင်းက ဓာတ်ပုံကို လှမ်းယူပြီး ကြည့်သည်။

“ဘယ်နှစ်လက်မ ဆွဲချင်တာလဲ၊ ဘာဆေးနဲ့ ဆွဲချင်တာလဲ ပြောပါဦး”

“တစ်ပေခွဲ နှစ်ပေကျော်လောက်ပါ ဆရာ၊ ကြည့်ကောင်းသလိုသာ
ဆွဲပေးပါ၊ ဆေးက ဆီဆေးနဲ့ပါ ဆရာ”

“ဟုတ်ပါပြီ၊ ဘယ်တော့လောက် လိုချင်ပါလဲ”

“အဆင်ပြေသလိုပါပဲ၊ ပြီးမယ့်အချိန်မှ ကျွန်တော်ယူမှာပါ၊
ဆရာကြီးရဲ့ပညာအတွက် ချီးမြှင့်ခ အမိန့်ရှိပါ”

စကားပြောယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့သော ထိုသူကို မေလေးမွန်
လေးစားမိပြန်သည်။ ဆရာကြီးနှင့် ဈေးစကားပြော၊ စရံငွေသတ်ပြီး

သက်ဇေဦးဆိုသောသူ နှုတ်ဆက်ပြီး ထိုင်ရာက ထသည်။

ကုလားထိုင်မှထွက်ခွာစဉ် မေလေးမွန်ထံသို့ တစ်ချက်ဝှေ့ကြည့်ပြီး နှုတ်ဆက်ပြန်သည်။

“သွားခွင့်ပြုပါဦး”

မေလေးမွန်က အပြုံးလေးနှင့် အသိအမှတ်ပြုပြီး ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။ ပြုံးလိုက်ကာမှ ပိုပြီး ကြည့်ကောင်း၍ စွဲမက်စရာတစ်ခုဖြစ်သွားရပြန်သည်။

တောက်ပရွန်းလက်သောမေလေးမွန်ရဲ့ မျက်ဝန်းနက်နက်တွေကို သက်ဇေဦးက သတိထား မိပါသည်။ ရင်ထဲမှာ ဘာမှန်းမသိသော ကြိုးတစ်ချောင်း ငြိသွားသည်ကို သိလိုက်ပါတော့သည်။

အမည်မသိသော မိန်းကလေးရဲ့ ရုပ်သွင်က သူ့ရဲ့အကြည့်ထဲမှာ စွဲကပ်ပြီး ပါလာသည်။ မိန်းမချော မိန်းမလှတွေနှင့် သက်ဇေဦး တွေ့ဖူး၊ ကြုံဖူး၊ ရင်းနှီးဖူးပါသည်။ သည်လို တစ်ခါမျှ ရင်ထဲမှာ လှိုက်ခတ် လှုပ်ရှားခဲ့ခြင်း မရှိသေးပါ။

*

သက်ဇေဦးဆိုသူ ပြန်သွားပြီ။ မေလေးမွန် အလုပ်ကို စိတ်တည်ငြိမ်စွာ လုပ်ကိုင်နိုင်ခြင်း မရှိသေးပါ။ ဆွဲနေသော ပန်းချီကားချပ်မှာ စိတ်အာရုံကို နှစ်မြှုပ်နိုင်ခြင်း မရှိသေး။

“ကဲ ... အလုပ်တစ်ခုတော့ ရောက်လာပြန်ပြီ မေလေးရေ ...”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ဘာဘ”

“မေလေးက ပုံကြမ်းဆွဲပေးထား၊ ဟုတ်ပြီလား”

“ဘယ်တော့လုပ်ရမလဲ ဘာဘ”

“အခုဆွဲလက်စကားကို ပြီးအောင်ဆွဲပြီးမှ ဒီကားကို စ,ပေါ့၊
ဟုတ်ပြီလား”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ဘာ”

ဦးလှဝင်းမှာ တပည့်သုံးလေးယောက်ရှိသည်။ ကျန်တပည့်များက
ယောက်ျားလေးများ ဖြစ်ပြီး တပည့်ထဲမှာ မေလေးမွန်တစ်ယောက်သာ
မိန်းကလေးပါ။

ခိုင်းလျှင် တိတိကျကျလုပ်သလို ဖင်မြဲသောမေလေးမွန်ကို
ဦးလှဝင်းကပိုပြီး စေတနာ ထားသည်။ ပညာကို ပို၍ ပေးနိုင်သည်။

လိမ္မာရေးခြားရှိပြီး ကျိုးနွံ၍ ခိုင်းလျှင် ခိုင်းသလို နာခံတတ်၍
မေလေးမွန်က အားလုံးထဲမှာ ပို၍ တော်နေသည်။

မေလေးမွန် ဆရာကြီး ဦးလှဝင်းထံမှာ ပန်းချီပညာဖြင့်
တပည့်ခံခဲ့သည်မှာ နှစ်နှစ်ပင် ရှိနေပြီ။ မိဘမဲ့ မေလေးမွန်ကို လွန်ခဲ့သော
နှစ်နှစ်ကပင် ဦးလှဝင်းကတွေ့ရှိပြီး ကယ်တင်ထားခဲ့သည်။

အပျိုကြီးညီမဖြစ်သူအိမ်မှာ မေလေးမွန်ကို နေစေခဲ့သည်။ သူ့ထံမှာ
ပညာသင်ရင်းနှင့် မေလေးမွန်အတွက် ထောက်ပံ့ခဲ့သည်။ ခု မေလေးမွန်သည်
လက်ခစားဖြစ်နေပြီး တော်တော်လေး ငွေရေးကြေးရေးဖူလုံလာချေပြီ။

လက်ရှိဆွဲလက်စ ပန်းချီကားချပ်ကို မြန်မြန်ပြီးအောင်
လက်စသတ်နေသည်။ သက်ဇေဦး လာအပ်ထားသော ပုံတူကားချပ်ကို
အမြန်ဆုံးဆွဲပေးချင်သည့် စေတနာတွေ မေလေးမွန်မှာ ဖြစ်နေသည်။

ထိုကားချပ်ကို အကောင်းဆုံးဖြစ်အောင် ဆွဲပေးမည်လို့
စိတ်ကူးထားသည်။ လက်စသတ်ပြီး အချောကိုင်ပြီးသား ပန်းချီကားချပ်ကို
ဦးလှဝင်းအား အပ်လိုက်သည်။ ဦးလှဝင်းက သေချာစွာ သူမရဲ့ လက်ရာကို
လေ့လာသည်။

“အင်း ... တပည့်မလေးက တစ်ကားနဲ့တစ်ကား လက်ရာကို ထူးထူးပြီး
ပိုကောင်းလာတယ်၊ သင်ရကျိုးနပ်ပါတယ်၊ မပျင်းနဲ့ ... ဇွဲမလျော့နဲ့၊ ဒါဆို
အောင်မြင်မှာ သိလား”

တပည့်မလေးကို ပီတိဖြာသော အကြည့်များနှင့်ကြည့်ပြီး
ဆုံးမချီးကျူးသည်။

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဆရာကြီး၊ မေလေး ... ဆရာကြီး သွန်သင်တဲ့အတိုင်း
လိုက်နာပါ့မယ်”

“အေး အေး ... ဒီကားကို စတော့ ...”

သက်ဇေဦးအပ်ခဲ့သော ကားချပ်ကို မေလေးမွန်အား ဦးလှဝင်းက
ပေးသည်။ ပြီးတော့ ဓာတ်ပုံကိုပါ ပေးသည်။ သက်ဇေဦးရဲ့အမေသည် ဓာတ်ပုံထဲမှာ
ခန့်ထည်ချောမောနေသလို မျက်လုံးတွေက စူးရှနေသည်ကို တွေ့ရသည်။
ထိုမျက်လုံးထဲမှာ မာန်ဝင့်သည့် စိတ်ထားတွေလည်း ဖော်ပြနေသည်လို့ မေလေးမွန်
တွေ့ရှိ ခံစားလိုက်ရပါသည်။

ချမ်းသာပုံရပြီး မာနလည်း ကြီးလိမ့်မည်လို့ ကြိုတင်တွက်ဆထားသည်။

ပန်းချီကားချပ်ကို စတင်ဆွဲဖို့ ဒေါက်တပ်ကာ ပြင်ဆင်နေပြီ။

“မနားတော့ဘူးလား မေလေးရဲ့ မနက်ဖြန်မှ စဆွဲပါလား”

အနားမနေ တကုပ်ကုပ်နှင့် ကြိုးစားသော တပည့်မကို အပြုံးချိုတွေနှင့် ကြည့်ပြီး ဦးလှဝင်းက မေးသည်။

“မနားတော့ဘူး ဆရာကြီး၊ ဒီနေ့ပဲ စဆွဲတော့မယ်”

“အေး ... အေး၊ စိတ်ချမ်းသာသလို လုပ်”

လုံ့လ ဝီရိယ ရှိသော တပည့်ကျော်ကို တပြုံးပြုံးနှင့် ဦးလှဝင်းက ကြည့်နေသည်။ အခြားတပည့်များထက် မိန်းကလေးဖြစ်သောကြောင့် မေလေးမွန်သည် ပိုပြီးသပ်ရပ် သေချာတာကို တွေ့မြင်ရသည်။

မေလေးမွန်က ကားချပ်ပိတ်ပြောင်ပေါ်မှာ ကောက်ကြောင်းတွေ လိုက်နေသည်။ ဦးလှဝင်းက ခဏတစ်ဖြုတ် ထိုင်ကြည့်ပြီး သူ့အလုပ်ကို ဆက်ပြီးလုပ်နေသည်။

စိတ်ပါလက်ပါဆွဲနေသော ပန်းချီကားချပ်မှာ အာရုံ နစ်မြုပ်နေသည်။ ထိုနေ့က ညနေ တော်တော်မှောင်မှ အိမ်ပြန်ဖြစ်သည်။

သွေးသား မတော်စပ်သော်လည်း၊ လိမ္မာ သိတတ်သော မေလေးမွန်ကို ကြီးကြီးဆွေက သံယောဇဉ်ဖြစ်နေသည်။ မေလေးမွန် အိမ်ပြန် နောက်ကျ၍ အိမ်ရှေ့သို့ ထွက်မျှော်နေသည်။ မေလေးမွန်ကို တွေ့မှ စိတ်သက်သာစွာ ပင့်သက်တစ်ခုကို ချလိုက်သည်။

“နောက်ကျလိုက်တာ မေလေးရယ်”

“အလုပ်ထဲမှာ စိတ်ဝင်စားသွားလို့ ကြီးကြီးဆွေရေ နောက်ကျသွားတယ်”

အပြုံးချိုချိုနှင့် ကြီးကြီးဆွေကို နှုတ်ဆက်ပြီး အိမ်ထဲဝင်ခဲ့သည်။

ခဏနား ရေမိုးချိုးပြီး၊ ထမင်းစားရန် ပြင်ဆင်သည်။ နံနက်ကတည်းက
မေလေးမွန်က ချက်ပြုတ်ပြီးသားမို့ ဟော့ပလိပ်နှင့် ဟင်းတွေကို နွေးလိုက်ရုံသာ။

စားသောက်ပြီး အေးအေးဆေးဆေး ရှိမှ သည်နေ့ရဲ့သော လုပ်ခထဲမှ
ငွေတချို့နှင့် လမ်းက ဝယ်လာသော ဘီစကွတ်မုန့်တစ်ထုပ်ကို ကြီးကြီးဆွေအား
ကန်တော့သည်။

တကယ့်ကို သွေးသားအရင်းအချာလို သူမအပေါ်မှာ ချစ်ခင်တွယ်တာ
သံယောဇဉ် ရှိရှာသော မေလေးမွန်ကို ကြီးကြီးဆွေက ဆုတွေ တစ်လှေကြီး
ပေးလိုက်ပါသည်။

“ကြီးကြီးဆွေရေ ဟန်တော့ကျသား အလုပ်ကတစ်ခု မပြတ်ခင်
နောက်တစ်ခု ရနေတော့ တာပါပဲ”

“ကောင်းပါလေ့ကွယ်၊ ဆရာတပည့်နှစ်ယောက် စေတနာ
အကျိုးပေးနေကြတာပေါ့”

“ဟုတ်တယ်၊ ကြီးကြီးဆွေရဲ့ ဘဘက ဘယ်သူ့အပေါ်မှာမဆို၊ စေတနာ
သိပ်ကောင်းတာ ဒါကြောင့်လဲ ဘဘက အောင်မြင်ပြီးရင်း အောင်မြင် နေတာနေမှာ”

ဦးလှဝင်း အကြောင်း ချီးမွမ်းခန်းဖွင့်ရမည်ဆိုလျှင် မမောနိုင်မပန်းနိုင်
ရှိနေရှာသော မေလေးမွန် ကို ကြီးကြီးဆွေက တပြုံးပြုံးနှင့် ကြည့်နေသည်။

ထမင်းစားသောက်ခဏတစ်ဖြုတ် နားပြီး၊ မေလေးမွန်က
ကြားပေါက်အလုပ်ဖြစ်တဲ့ ပန်းချီကား သေးလေးများကို အိမ်မှာ ဆွဲလေ့ဆွဲထ
ရှိသည်။ သူမပန်းချီဆွဲစဉ် ကြီးကြီးဆွေက အနားမှာ ထိုင်၊ လက်ဖက်ဝါးရင်း
ဖြောင်းဖူးဖက် ဆေးလိပ်ကြီးကို အားပါးတရ ဖွာရင်း စကားပြောလေ့ရှိသည်။

ငွေကြေးသိပ်မရသော ပညာသိပ်မသုံးရသော ပန်းချီကားလေးမျိုးကိုသာ
မေလေးမွန်က အိမ်မှာ လက်ခံပြီး ဆွဲလေ့ရှိသည်။

“မေလေးရယ်၊ ခဏနားပြီး လက်ဖက်လေးဝါးပါဦး၊ ဟိုမှာလဲညောင်း၊ အိမ်မှာလဲညောင်း၊ ကြာရင် ကျန်းမာရေး ထိခိုက်မယ်ကွယ့်”

“မေလေးမှာဘာအရင်းအနှီးမှမရှိသေးဘူး ကြီးကြီးရဲ့၊ အခြေအနေပေးတုန်း မေလေး ကြိုးစား နေရမှာပဲ”

“ဒါကြောင့်လဲ ဟိုက ပြောတာ၊ မေလေးကိုများဆိုရင် ဟိမဝန္တာ ချိုးမွမ်းခန်း ဖွင့်နေတော့တာပဲ”

“မေလေးမှာ ဒီဘာနဲ့ ကြီးကြီးပဲ မိဘမဟုတ်လား”

တကယ့်ကို ရင်ထဲက နှစ်နှစ်ကာကာနှင့် မေလေးက ပြောလိုက်ခြင်းပါ။
ထိုအပြောလေးတွေ ကြောင့်လည်း ကြီးကြီးဆွေတို့ မောင်နှမက မေလေးမွန်ကို သားသမီးလို ချစ်ခင်တွယ်တာ နေကြသည်သာ။

*

သက်ဇေဦး အပ်ထားသော သူ့မိခင်ရဲ့ ပုံတူ ပန်းချီကားချပ်ကို စိတ်ပါလက်ပါ စေတနာတွေ ထည့်ပြီးဆွဲသွင်း၍ ထင်ပါသည် လက်ရာက တဖြည်းဖြည်း ပို၍ ဝိပြင်လာသည်။

“မေလေး ... ဒီတစ်ခေါက်ပိုပြီး လက်ရာပြောင်မြောက်နေပါလားကွ”

ဆရာကြီး ဦးလှဝင်းက ကျေကျေနပ်နပ်ကြီးပင် ထုတ်ဖော် ချီးကျူးနေသည်။ မေလေးမွန်က ပြုံးပြုံးလေးသာ လုပ်နေသည်။

သက်ဇေဦးကို တစ်နေ့မှ မေ့မရသလို အမည်လေး တစ်လုံးသာသိပြီး ဘယ်သူ့ဘယ်ဝါမှန်း မသိသေးသော သက်ဇေဦးအပေါ်မှာ စေတနာတွေ ရေစီးကမ်းပြို လိုက်နေသည်လေ။

“အင်း ... ဒီပုံတော့ တော်တော်လေး အသက်ဝင်မှာပဲ”

အိမ်တစ်အိမ်ဆောက်လျှင် အုတ်မြစ်သည် အခြေခံဆိုသလို၊ ပန်းချီကားချပ်ကောင်းတစ်ခု ဖြစ်ဖို့ကလည်း ပုံကြမ်းသည် အခြေခံပဲလေ။ ပုံကြမ်းကောင်းသည့်နောက် အချောသတ်ပုံသည်လည်း ကောင်းရမည်သာ။

“မေလေး ... ဒီနေ့ပုံကြမ်း အပြီးဆွဲမယ်နော်၊ မနက်ဖြန်ကစပြီး ဆရာကြီးစကိုင်လို့ရပါပြီ”

“ကောင်းပြီ မေလေး”

ဆရာကြီးဦးလှဝင်းချိန်းဆိုထားသည့် ရက်ထက်စော၍ ပြီးနေအောင် ပုံကြမ်းကို သွက်သွက် မြန်မြန်ပင် မေလေးမွန်က ဆွဲသည်။

ချိန်းဆိုထားသောရက် မရောက်မီ သက်ဇေဦးက ပန်းချီကားချပ်ရဲ့ အခြေအနေကို လာကြည့်လေမလားလို့ မျှော်ရသည်မှာလည်း အမောပါပင်။

ပန်းချီဆွဲနေရင်းက မကြာခဏ အဝင်တံခါးဝဆီသို့ မေလေးမွန်ရဲ့ အကြည့်များက ရောက်ရောက်သွားတတ်သည်။ ရက်တွေသာ ကြာညောင်း ကုန်ဆုံးသွားသည်။ သက်ဇေဦးက လုံးဝ ပေါ်မလာပါ။

*

“မေလေးရေ ... ဒီမှာ လာကြည့်ပါဦး၊ မောင်သက်ဇေဦးရဲ့ ပန်းချီကားကို”

တစ်နေ့မနက် ရောက်ရောက်ချင်းမှာပဲ ဦးလှဝင်းက ခေါ်ပြ၍ မေလေးမွန်က ပန်းချီကားချပ်ကို သွက်သွက်လေး သွားကြည့်ပါသည်။ ဓာတ်ပုံထဲကအတိုင်း အသက်ဝင် လက်ရာမြောက်လှသော ပန်းချီကားချပ်ကို တွေ့ရသည်။

မျက်လုံးဝိုင်းဝိုင်း တောက်တောက်လေးနှင့် ဝမ်းသာအားရ ပြောလိုက်သည်။

“လက်ရာမြောက်လိုက်တာ ဘာဘရယ်၊ ပိုင်ရှင်တွေ့ တော်တော် သဘောကျမယ်”

“မနက်ဖြန် ချိန်းထားတယ်၊ လာရွေးလိမ့်မယ်ထင်ပါရဲ့”

“လာမှာပေါ့ ဘာဘရဲ့”

“ဒီကားချပ်မှာ မေလေးရဲ့လုပ်အားက အများကြီးပါတော့ ဘာဘက မေလေးကို ထိုက်ထိုက် တန်တန်ချီးမြှင့်ရမှာပေါ့”

“မဟုတ်တာ ဘာဘရယ်၊ သူတို့က ဘာဘနာမည်ကြောင့် လာအပ်တာ၊ မေလေးကိုသိတာမှ မဟုတ်တာ၊ ပြီးတော့ တကယ်အသက်ဝင်အောင် ထည့်သွင်းမွမ်းမံတာ ဘာဘပါ ...”

အမြဲတမ်း ဆရာကို ရှေ့တန်းတင်၊ ဦးစားပေးပြီး တပည့်ကောင်းပီသစွာ

နှိမ့်ချကျိုးနွံသော တပည့်မလေးကို ခင်မင်သောအကြည့်နှင့် ဦးလှဝင်း ကြည့်လိုက်ပါသည်။

“ဒီလို စိတ်ထားမျိုးနဲ့ဆိုရင် ငါ့သမီးလေး ရှေ့လျှောက် ဒီထက် ကြီးပွားအောင်မြင်ဦးမယ်”

“ပေးတဲ့ဆုနဲ့ ပြည့်ရပါလို၏ ”

ဦးလှဝင်းက လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲ ချီးကျူးဆုပေးသည်ကို ကျေနပ် ပီတိဖြာစွာဖြင့် မေလေးမွန်က ခံယူလိုက်ပါသည်။

*

နောက်တစ်နေ့နံနက် ပန်းချီဆွဲရင်းက သက်ဇေဦးကို မျှော်နေသည်။ သည်နေ့ သေသေချာချာ ပင် သက်ဇေဦးလာမည်ဆိုတာ သိနေသည်။

“ဆရာကြီး ရှိပါလားခင်ဗျာ”

တစ်ခါက ကြားဖူးခဲ့သော အသံကြည်ကြည်ကို မေလေးမွန် ထပ်ကြားလိုက်ရသည်။ တံခါးဝသို့ လှမ်းအကြည့် -

“ဟော ...”

ရင်ထဲမှာ လှိုက်ခုန်သွားသည်။ မျှော်တုန်းက ပေါ်မလာ၊ အလုပ်ထဲ စိတ်ဝင်စားပြီး ခေတ္တ သူ့ကို မေ့သွားခိုက်မှာ သူရောက်လာပါလား။

“ဟုတ်ကဲ့ ရှိပါတယ် ထိုင်ပါဦးနော်”

မေလေးမွန်က သူ့ကိုနေရာထိုင်ခင်းပေးပြီး ဆရာကြီး ဦးလှဝင်းကို သွား၍ ခေါ်သည်။ အတွင်း ခန်းမှ ဦးလှဝင်းက ရေးဆွဲပြီးသော ဆီဆေး ပန်းချီကားချပ်ကြီးကို ယူလာခဲ့သည်။ ဦးလှဝင်းကို မြင်တော့ သက်ဇေဦးက ကြိုဆိုနှုတ်ဆက်သည်။

“ပြီးသွားပြီလား ဆရာကြီး”

“ဒီမှာလေ ကြည့်ပါဦး”

ဦးလှဝင်းက ဆီဆေးကားချပ်ကို အုပ်ထားသော ဆီစိမ်စက္ကူကိုလှုပ်ပြီး သက်ဇေဦးအား ပြလိုက်သည်။ ပန်းချီကားချပ်ဆီသို့ အလျင်စလို အကြည့်များ ရောက်သွားသည်။

“ဟာ”

ပြောင်မြောက်၊ အသက်ဝင်လှသော လက်ရာကိုကြည့်ပြီး သက်ဇေဦးက အံ့သြစွာနှင့် ပါးစပ်အဟောင်းသား ဖြစ်သွားသည်။

“ဘယ်လိုလဲ၊ ကြိုက်ရဲ့လားကွယ့်”

“ဆရာကြီးရယ်၊ လက်ရာ ပြောင်မြောက်လိုက်တာ၊ ဓာတ်ပုံထက်တောင် အသက်ဝင် နေပါလားဗျာ”

လှိုက်လှိုက်လဲ့လဲ့ သက်ဇေဦး ချီးကျူးစကားကိုဆိုသည်။ ဦးလှဝင်းက ပြုံးတုံ့တုံ့ မျက်နှာ နှင့်သာ။

“ဒါကြောင့်လဲ ဆရာကြီး နာမည်ကြီးတာနေမှာ”

“ဆရာ့ကိုတင် ချီးကျူးမနေပါနဲ့ဦး၊ ဒီကားချပ်ကို ပုံကြမ်းကို ဟိုက ဆရာရဲ့တပည့်မလေး မေလေးမွန်က ဆွဲပေးတာကွယ့်”

ဦးလှဝင်းက မေလေးမွန်ကို ပွဲထုတ်ရင်းနှင့် သက်ဇေဦးကို မိတ်ဆက်ပေးလိုက်သည်။ သက်ဇေဦးရဲ့ အထင်ကြီးလေးစားသော အကြည့်များ မေလေးမွန်ထံမှာ ဝဲကျလာသည်။

“ဆရာ့ခြေရာကို နင်းနိုင်မယ့် တပည့်ကောင်းပါပဲဗျာ”

စူးရှရွန်းလက်သော သက်ဇေဦးရဲ့ အကြည့်များကို ရှက်ဝဲဝဲနှင့်

မေလေးမွန် ခံယူမိပါသည်။

“မေမေသာမြင်ရင် သိပ်သဘောကျမှာပဲ”

ပန်းချီကားချပ်ထံသို့

သက်ဇေဦးရဲ့အကြည့်တွေရောက်ရောက်သွားသည်။ တော်တော်ကြီး သဘောကျ နှစ်သက်နေသည်မှာ သူ့အကြည့်က သက်သေပြနေသည်။

“ဆရာကြီးကို ကျန်တဲ့ ပူဇော်ခအပြင် ပန်းချီဆရာမလေးကို ကျွန်တော် ချီးမြှင့်ပါရစေ”

“ဆရာကြီးက တစ်ယောက်တည်း မယူပါဘူးကွာ၊ အမြဲ သူ့ကို ခွဲဝေပေးခဲ့တာပါ”

“ဟုတ်ပါတယ် ရ ရမယ့်လုပ်အားခကို မေလေးတို့ရပြီးပြီပဲ၊ ထပ်ပြီးပေးစရာ မလိုပါဘူး”

မေလေးက ညင်သာသော ငြင်းဆိုစကားကိုဆိုသည်။

“မဟုတ်ပါဘူး ဆရာရယ်၊ ကျွန်တော်က ကျေးဇူးတင်လွန်းလို့ ကျေနပ်ပြီး ထပ်ချီးမြှင့်တာကို လက်ခံပါလို့ တောင်းပန်ပါရစေ”

မေလေးမွန်က အတင်းငြင်း၊ သက်ဇေဦးက အတင်းပေးနှင့် နောက်ဆုံး ဦးလှဝင်းက ကြားဝင် ပြီး မေလေးမွန်ကို လက်ခံခိုင်းမှ ကိစ္စပြတ်သွားသည်။

သက်ဇေဦး ထပ်၍ ချီးမြှင့်သောငွေကို မေလေးမွန် လက်ခံလိုက်ရသည်။ ကျေးဇူးတင်စကားကို သက်ဇေဦးက ပြောသည်။

“နောက်ထပ် ကျွန်တော် အပ်စရာတွေ ရှိပါသေးတယ်၊ လာခဲ့ပါဦးမယ်”

နှုတ်ဆက်ရင်းနှင့် ထိုစကားကိုပြောသည်။ မေလေးမွန် ဝမ်းသာသွားသည်။ သည်ကားချပ် ရွေးပြီး သက်ဇေဦးနှင့် နောက်ထပ် မတွေ့ရတော့ဘူးလို့ ထင်ခဲ့သော ဝမ်းနည်းစိတ်တွေ လွင့်ပျောက် ရပါသည်။

“ဘဘကို အပိုချီးမြှင့်ခံရတဲ့ ငွေထဲက တစ်ဝက်ကို ကန်တော့ပါတယ်”

သက်ဇေဦး အပိုဘောက်ဆူးချခဲ့သောငွေကို မေလေးမွန်က တစ်ဝက်ခွဲပြီး ဦးလှဝင်းကို ကန်တော့သည်။ သိတတ်လွန်းသော တပည့်ကြောင့် ဦးလှဝင်းကျေနပ်နေသည်။

“မေလေးပဲ ယူထားလိုက်ပါကွယ်၊ ဘဘ မလိုချင်ပါဘူး”

“မေလေးကန်တော့တာ ဘဘ လက်ခံရမှာပေါ့”

“မယူပါရစေနဲ့ကွယ်၊ အဲဒီ ပိုက်ဆံ သမီးစုထားလိုက်ပေါ့၊ တစ်ချိန် အသုံးလိုပါလိမ့်မယ်”

ဦးလှဝင်းက အတင်းငြင်းဆန်၍ မေလေးမွန်က ပိုက်ဆံတွေကို ပြန်ပြီး သိမ်းလိုက်ရပါ တော့သည်။ ဦးလှဝင်းနှင့် ကြီးကြီးဆွေကို အဝတ်အစား တစ်စုံစီနှင့် ကန်တော့ဖို့ စိတ်ကူးလိုက်၏ ။

*